

Tóth László

Mitológia

*mínoszi árnyak
botladoznak
knósszosz falain*

*a pénztárnál tekergő sorok
testén
ezer bikafej*

(Kréta, 2017. nyár)

Honnan tudni

*honnan tudni az Úr
befejezte-e a teremtést s a nyolcadik
napon nem tervezte-e a folytatást
honnan tudni az első hat napon
nemcsak vázlatait készítette el
melyekből még nagyfokú beképzeltség
következtetni a végső elképzelésére
honnan tudni nem az ember piszkolt-e bele
az isteni terobe honnan tudni nem ő jelentette-e ki
nagy öntudattal: „Innen már átveszem”
s nyugdíjba küldte az Öreget
s csupán végkielégítésül mondott el hozzá
néhány hozsánnát honnan tudni
honnan
tudni
honnan*

Kisded értekezés a budapesti lányokról és az esztétikai mércéről

Henri Michaux versét olvasom a budapesti lányról (La Jeune fille de Budapest). Jozef Michalkovič szlovák fordításában (Mladá Budapešťianka). Aztán előveszem Illyést, s magyarul is. Mellesleg nem jó vers. Se szlovákul, se magyarul. Gondolom, franciául se. Amin a két remek költő-fordító sem tudott segíteni. Mintha az egész csak úgy kijött volna a francia poétából, miután kijött a magyar lányból, aki nyilván nagyon bejött neki. S ha egyszer kijött, már nem is foglalkozott a verssel többet. A lánnyal, lehet, egyszer-kétszer még. Ez is azt bizonyítja, mily kockázatos műsának lennie az ember lányának. (Gondolom, fiának is, ha költőnő ágyába... azaz pennájára kerül.) Merthogy a rossz versre nincs orvosság. És magyarázat se. A silány műsára meg különösen nincs, ha egyszer csődöt mondott, hogy jobb dalra izgassa húrjai lantosát. Ezentúl jobban megnézem hát a budapesti lányokat. Ha másért nem, mert már látni is rosszul. S különben is nagy a felelősség a költő vállán, aki „egy lány-lehelet langyos ködében” (vo vlažnej hmle dievčenského dychu) még esztétikai elveit és minőségigényét is hajlamos szem előtt téveszteni. Habár: lány, vers – egyre megy. Ha elkészültél, egyikkel sem tudsz mit kezdeni.

Fehéren fehér

(readymade)

Hommage à P. T. – Halálának 15. évfordulóján

*fehéren fehér
mintha platzner tiber
festette volna
a semmi vásznára*

*mintha egy kósza árny futna
a homályban sereglőkkel
majd leül a számára kimért idő
szirtjének szélén
egy szelíd mosolyt ken szét szakállán
két részre osztja a teret*

*nem szól csak néz ránk
valahonnan a nézésen túlról
s ez beszédesebb
minden szónál*

*fehéren fehér
mintha ecsetje
misézne a természet szentélyének
pop-art díszletei között*

*majd behunyorint a kihűlt végtelenbe
ahol útja szakadatlan fut tovább*

(2015. december 31.)